

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **E. Ł.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 11 września 2024 r.

wniosku skazanej o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 24 stycznia 2024 r., sygn. XI Ka 1088/23, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 6 września 2023 r., sygn. II K 195/23

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w. Przypomnieć po pierwsze należy, że prawomocne wyroki sądowe korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami

prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. postanowienie SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; postanowienie SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa złożonego nadzwyczajnego środka odwoławczego mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji wskazuje na jej zasadność. Wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. muszą skutkować przyjęciem, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. Jedynie taka ocena może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

Skazana zasadność wniosku o wstrzymanie powiązała głównie z wysokim prawdopodobieństwem uwzględnienia kasacyjnych zarzutów, a jednocześnie z potencjalnym prawdopodobieństwem ukształtowania nowej kary łącznej na zasadzie absorpcji. W takiej sytuacji zwróciła uwagę, iż faktyczne wykonywanie przezeń kary pozbawienia wolności odbędzie się ponad prognozowaną przez nią karę. Nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności kasacji, brak jest podstaw do stwierdzenia w chwili obecnej, że uwzględnienie jej zarzutów jawi się jako nieomal pewne, a wykonywanie kary może prowadzić do wyjątkowo dolegliwych lub wręcz nieodwracalnych skutków dla skazanej (por. postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2023 r., III KK 19/23, LEX nr 3516558). Na kanwie niniejszej sprawy nie sposób nie dostrzec, iż argumenty wniosku opierają się na potencjalnie maksymalnie korzystnym dla niej rozwiązaniu. Już wstępna analiza podniesionych okoliczności nakazuje jednak stwierdzić, iż nie mają one charakteru oczywistego. Aktualnie możliwość podzielenia twierdzeń skazanej nie jest na tyle silna, by *a priori* implikowała konieczność skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia.

Wobec powyższego postanowiono jak w sentencji.

[PGW]

[ms]

